

/EROS COP

Jodi Ellen Malpas

Amantul

Traducere din
engleză și note de
Camelia Ghioc

Capitolul 1

BOOKZONE

Scotocesc prin mormanele de mărunțișuri împrăștiate pe toată podeaua dormitorului meu. O să-ntârzii.

— Kate! zbier înnebunită.

Unde naiba sunt? Ies în goană pe palier și mă arunc pe balustradă:

— Kate!

Aud zgomotul familiar al unei linguri de lemn care se lovește de marginile unui castron din ceramică, iar Kate își face apariția lângă scări, cu părul roșu ridicat în vârful capului, într-o încălceală cărlionțată. Se uită în sus la mine, cu o expresie epuizată pe chip. E o expresie cu care m-am obișnuit în ultimul timp.

— Cheile! Mi-ai văzut cheile de la mașină? gâfâi disperată.

— Sunt pe masa de sub oglindă, unde le-ai lăsat aseară.

Dă ochii peste cap și se întoarce în atelierul ei cu tot cu compoziția de prăjitură pe care-o învârte cu lingura.

Mă reped într-o agitație totală în cealaltă parte a palierului și-mi găsesc cheile de la mașină sub un teanc de reviste săptămânale *glossy*.

— Iar v-ascundeți, mormăi în timp ce-mi înșfac cureaua cafenie, pantofii cu toc și laptopul.

Cobor din apartamentul de deasupra atelierului lui Kate și o găesc punând aluat de prăjitură în diverse recipiente de metal.

— Fă-ți, dracului, curat în cameră, Ava! E un dezastru, se plânge ea.

Da, când e vorba de viața mea personală, talentele mele organizatorice sunt ceva de speriat, mai ales că lucrez ca designer de interioare la Sindicatul Rococo și-mi petrec zilele coordonând și organizând. Îmi iau telefonul de pe masa butucănoasă și-mi bag degetul în compoziția de prăjitură a lui Kate.

— N-am cum să fiu minunată în toate.

— Ieși afară! țipă ea, pocnindu-mă peste mână cu lingura. Și până la urmă, la ce-ți trebuie mașina? mă întrebă ea în timp ce se apleacă să netezească aluatul, cu vârful limbii pe buza de jos, concentrată la maximum.

— Am o primă consultație în Surrey Hills — un conac de țară.

Îmi trec cureaua prin găicile rochiei bleumarin cu fustă conică, îmi pun în picioare pantofii cafenii cu toc și mă admir în fața oglinzii de pe perete.

— Credeam că te ocupi doar de case din oraș, spune ea din spațele meu.

Îmi ciufulesc câteva secunde părul lung și negru și-l dau pe tot ba pe-o parte, ba pe alta, dar mă las păgubașă și-l adun în vârful capului cu câteva clame. Ochii mei căprui-închis par obosiți și le lipsește sclipirea obișnuită — rezultatul nopților nedormite, desigur. M-am mutat cu Kate abia acum o lună, după ce m-am despărțit de Matt și ne purtăm ca niște studente. Ficatul meu urlă la mine să-i mai dau o pauză.

— Așa e. Sectorul rural e domeniul lui Patrick. Nu știu cum m-am ales cu proiectul ăsta.

Îmi trec glossul peste buze, le lipesc, le depărtez cu un plescăit și o pup pe Kate pe obraz.

— O să fie un chin, n-am niciun dubiu. Te iubesc!

— Și eu. Pa! spune Kate râzând, fără să-și ridice fața aplecată deasupra blatului de lucru.

În ciuda faptului că sunt în întârziere, îmi conduc Mini-ul cu aceeași precauție ca de obicei către biroul meu de pe Bruton Street. Pierd zece minute învârtindu-mă după un loc de parcare și-mi aduc aminte de ce prefer să iau metrourul în fiecare zi.

Năvălesc în birou și mă uit la ceas. Opt patruzeci. Bun, deci am întârziat zece minute — nu-i așa de grav cum am crezut. În drum spre biroul meu trec pe lângă birourile goale ale lui Tom și Victoria. Când mă instalez pe scaunul meu, îl zăresc pe Patrick în biroul lui. Îmi scot laptopul și observ că cineva a lăsat un pachet pentru mine.

— 'Neața, floritică! mă întâmpină vocea gravă și bubuitoare a lui Patrick, care se cocoață pe marginea biroului meu, mișcare urmată de tradiționalul scârțâit provocat de greutatea lui. Ce-ai acolo?

— 'Neața. E noua gamă de țesături de la Miller. Ți plac? întreb mângâind câteva dintre materialele scumpe.

— Da, minunat, se preface el interesat. N-o lăsa pe Irene să dea cu ochii de ele. Tocmai mi-am lichidat majoritatea bunurilor ca să finanțez noile decorațiuni textile de-acasă.

— Of... îi ofer o expresie plină de compasiune. Unde e restul lumii?

— Victoria e liberă azi, iar Tom e în iad, alături de domnul și doamna Baines. Azi suntem doar tu, eu și Sal, floritică.

Își scoate pieptenul din buzunarul interior al sacoului și și-l trece prin claia argintie.

— Am o întâlnire la prânz la Conac, îi amintesc eu.

Nu se poate să fi uitat.

— Ești sigur că pe mine mă vrei la proiectul ăsta, Patrick?

Lucrez de patru ani pentru Rococo Union și mi s-a dat de înțeles foarte clar că am fost angajată ca să extind afacerea în sectorul modern. Apartamentele de lux răsăreau prin toată Londra precum ciupercile după ploaie, iar Patrick și Tom, specializați în design tradițional,

pierdeau trenul. Când partea aceasta a afacerii a explodat și am ajuns să nu mai fac față volumului de muncă, au angajat-o și pe Victoria.

— Te-au cerut pe tine, florică.

Se împinge-n birou ca să se ridice în picioare, în scârțâitul de protest al mobilierului. Patrick îl ignoră, dar eu tresar. Ori mai slăbește, ori nu se mai așază pe biroul meu. Povara o să ajungă în curând prea mare pentru el.

Deci m-au cerut pe mine anume? De ce? În portofoliul meu nu se află absolut nimic care să reflecte stilul tradițional de design. Da' nimic! Nu mă pot abține și-mi spun că va fi o pierdere colosală de timp și nimic mai mult. Ar trebui să se ducă Patrick sau Tom.

— A! Prânzul la Lusso.

Patrick își bagă pieptenul în buzunar.

— Dezvoltatorul își lansează clădirea în stil mare, cu petrecerea asta în apartamentul de lux de la ultimul etaj. Ai făcut o treabă extraordinară, Ava, spune Patrick, aprobând cu sprâncenele și cu capul în același timp.

Mă înroșesc:

— Mulțumesc.

Sunt tare mândră de mine și de ce-am făcut la Lusso, cea mai mare realizare din scurta mea carieră. Construit pe docurile de la St. Catherine, cu prețuri între trei milioane pentru un apartament normal și zece milioane pentru apartamentul de lux, proiectul ne-a propulsat pe tărâmul *superbogașilor*. Indicația primită pentru decorarea clădirii a fost, exact așa cum sugerează și numele, lux în stil italian. Am adus toate materialele, mobila și piesele de artă din Italia și, spre bucuria mea, am petrecut acolo o săptămână ca să organizez programul livrărilor. Vinerea viitoare are loc petrecerea de lansare pe piață, dar știu că au vândut deja apartamentul de lux și alte șase apartamente, așa că e mai mult o petrecere de dat aere.

— Mi-am lăsat loc în agendă ca să mă duc să fac ultimele verificări după ce pleacă echipele de curățenie.

Dau paginile agendei până la vinerea următoare și mâzgălesc ceva de-a curmezișul paginii.

— Bravo, fetiță. I-am spus Victoriei să fie acolo la cinci. E prima ei lansare, așa că trebuie s-o pregătești. Eu o să vin pe la șapte, cu Tom.

— Sigur.

Patrick se întoarce la el în birou, iar eu îmi deschid e-mailul și trec mesajele în revistă, ca să le șterg sau să răspund, după caz.

La unsprezece îmi pun laptopul în geantă și bag capul în biroul lui Patrick. E absorbit de ceva de pe ecranul calculatorului.

— Am plecat, spun, iar el se mulțumește să-și fluture mâna în direcția mea.

Traversez biroul și o văd pe Sally luptându-se cu copiatorul.

— Pa, Sal!

— Pa, Ava! răspunde ea, prea ocupată să smulgă paginile înțepente în copiator ca să-și întoarcă fața spre mine.

Fata asta-i un dezastru.

Ies în soarele de afară și mă îndrept spre mașină. Traficul dimineții târzii de vineri e un coșmar, dar, odată ieșită din oraș, călătoria decurge destul de lin. Capota e ridicată, iar Adele îmi ține de urât. O plimbare la țară e un final cât se poate de plăcut al săptămânii mele de lucru.

Ies din drumul principal pe o mică alee, unde mă trezesc în fața celor mai mari porți pe care le-am văzut în viața mea. O placă aurie de pe un stâlp anunță concis: CONACUL.

Vai de capul meu! Îmi scot ochelarii de soare și mă uit dincolo de poartă, în lungul unui drum cu pietriș, mărginit de copaci, care pare să se întindă kilometri întregi. Asta mă face imediat să-mi imaginez un moșier scorțos, cu un trabuc în mână. Mă dau jos din mașină și mă duc la porți, în căutarea unui interfon.

— E în spatele tău.

Aproape că-mi stă inima când o voce groasă și hârâită despică din senin aerul pașnic de țară.

Mă uit în jur:

— Alo?

— Aici.

Mă întorc și văd interfonul mai în spate, pe alee. Am trecut cu mașina pe lângă el. Alerg și apăs pe buton ca să mă prezint:

— Ava O'Shea, de la Rococo Union.

— Știu.

Mă uit în jur și observ o cameră de supraveghere instalată pe poartă.

— Păi... nu-mi deschideți? întreb exact în momentul în care zgomotul de metal mutat din loc sparge liniștea pastorală din jurul meu.

Porțile încep să se deschidă.

— Stați un pic, să mă organizez, mormăi și alerg înapoi spre mașină.

Sar în Mini-ul meu și avansez încet către porțile care se dau în lături, întrebându-mă în sinea mea cum am să extrag paharul de porto și trabucul atât de evident înfipite adânc în curul constipatului ăștuia. Întâlnirea asta mi-e tot mai antipatică pe minut ce trece. Nobilii de la țară și conacele lor cu sânge albastru nu sunt specialitatea mea.

Când porțile se deschid de tot, trec de ele și, după vreun kilometru, intru într-o curte perfect rotundă. Îmi scot ochelarii de soare și mă holbez cu gura căscată la casa uriașă, care se înalță în fața ochilor mei. E superbă.

Ușile negre — ornamentate cu bordură aurie orbitor de lustruită — sunt flancate de patru ferestre imense cu arcadă, străjuite de stâlpi ciopliți în piatră. Structura conacului e făcută din blocuri gigantice de calcar, de-a lungul fațadei sunt aliniați dafini luxurianți, iar tabloul e completat de fântâna din mijlocul curții, care aruncă jeturi de apă iluminată. Tot tabloul e de-a dreptul impresionant.

Opresc motorul și băjbâi după mânerul portierei ca să ies din mașină. În picioare, cu mâna pe portieră, mă uit în sus la clădirea magnifică și-mi spun imediat că trebuie să fie o greșeală. Proprietatea e într-o stare excepțională.

Gazonul e mai verde decât cel mai verde verde, casa arată de parcă e frecată cu peria de sus până jos în fiecare zi, până și pietrișul arată de parcă cineva îl curăță zilnic cu aspiratorul. Dacă e să mă iau după exterior, mă îndoiesc foarte tare că interiorul are nevoie de renovări. Mă uit în sus, la zecile de ferestre cu cercevele arcuite și văd la toate draperii de pluș. Mă tentează să-l sun pe Patrick ca să mă asigur că n-am greșit adresa, dar la porți scria CONACUL, iar constipatul de la interfon era clar că mă așteaptă.

Cât mă gândesc cum să procedez, ușile se deschid, scoțând la iveală cel mai impozant bărbat pe care l-am văzut în viața mea. Pășește agale spre capul scărilor, iar vederea lui mă face să tresar, la propriu, și să fac un mic pas înapoi. Poartă un costum negru — sigur făcut la comandă, pentru că nu există în mod normal costume de mărimea asta — o cămașă neagră și o cravată neagră. Pielea lui are culoarea celui mai negru abanos, capul ras arată de parcă a fost lustruit profesionist, iar ochii îi sunt ascunși de ochelarii de soare prinși la spate. Dacă m-aș fi străduit să-mi imaginez cum ar putea să arate persoana care avea să iasă din acea casă, n-aș fi fost nici măcar pe-aproape. E un munte de om și pe toată ființa lui scrie cu majuscule „bodyguard“. Mă apucă brusc o ușoară îngrijorare că am nimerit la un sediu al Mafiei și-mi storc creierii ca să-mi amintesc dacă mi-am pus în poșeta asta nouă butonul de alarmă.

— Donșoara O’Shea? trăgănează el cuvintele.

Mă fac mică la umbra lui masivă și ridic mâna într-o fluturare ezitantă.

— Bună, șoptesc.

— Urmați-mă, huruie el gros, apoi face un semn scurt din cap și se întoarce pe călcâie ca să intre înapoi în conac.

Îmi trece prin cap să las totul și să fug, dar latura mea aventuroasă și periculoasă moare de curiozitate să vadă ce e dincolo de ușile alea. Îmi înșfac geanta, trântesc portiera și urc treptele, apoi pășesc într-un imens hol de intrare. Arunc o privire în jurul vastei încăperi și sunt impresionată pe loc de grandioasa scară curbată care duce la primul etaj.

Decorul e opulent, bogat și de-a dreptul copleșitor. Tonurile închise de albastru, griurile-taupe cu accente aurii și lemnăria originală, împreună cu parchetul luxos, din mahon, dau reședinței un aer izbitor și fantastic de extravagant. E exact așa cum mă așteptam să fie și fără nicio legătură cu stilul meu de design. Pe de altă parte, uitându-mă în jur, nu înțeleg deloc ce-ar putea căuta aici un designer de interioare, oricare ar fi acesta. Patrick a spus că m-au cerut anume pe mine, așa că aș fi fost tentată să cred că vor să modernizeze, dar asta înainte să apuc să văd casa. Decorațiunile se potrivesc cu clădirea veche de epocă. Și sunt într-o stare impecabilă. Ce dracu' caut eu aici?

Namila o ia spre dreapta, conducându-mă spre partea din spate a conacului, iar eu țopâi grăbită după el pe tocurile mele cafenii care țcăne pe parchet.

Murmurul conversației îmi atrage privirea spre dreapta mea, unde văd mai mulți oameni așezați la diverse mese, unde mănâncă, beau și stau de vorbă. Chelnerii servesc mâncare și băuturi, iar în fundal torc vocile inconfundabile ale băieților din Rat Pack¹. Mă încrunt, dar apoi îmi pică fisa. Acesta e un hotel. Un hotel de lux, situat într-o zonă rurală.

Totul începe să se lege în capul meu. Vreau să-i zic ceva munte-lui de om care mă conduce Dumnezeu știe unde, dar nu s-a întors nici măcar o singură dată ca să vadă dacă-l urmez. Însă probabil că țcănitul tocurilor mele îl anunță că sunt în spatele lui. Nu prea vorbește și am o bănuială că, și dacă aș vorbi cu el, tot nu mi-ar răspunde.

Mergem mai departe, trecând pe lângă alte două uși închise, după care mă conduce într-o verandă închisă — un spațiu vast, generos, aerisit, împărțit în mai multe zone separate, cu canapele, fotolii gigantice și mese. Pe toată lungimea camerei se află uși imense, din podea până-n tavan, care se deschid complet, prin dublă pliere, și dau spre o curte interioară pavată cu dale din piatră de York în nuanțe calde

---

1 Rat Pack li se spunea lui Frank Sinatra, Sammy Davis jr. și Dean Martin, în anii '60, când erau în culmea succesului. (N.t.)

și spre o vastă zonă cu gazon. Decorul e pe bune uluitor și mi se taie respirația când zăresc o clădire din sticlă care găzduiește o piscină. E incredibil și mă cutremur când mă gândesc cât trebuie să coste să stai o noapte aici. N-are cum să aibă mai puțin de cinci stele, poate chiar mai mult.

Odată ce am trecut prin veranda închisă, mergem pe un coridor până ce Namila se oprește în fața unei uși cu lambriuri de lemn.

— Biroul domnului Ward, huruie el și bate la ușă cu surprinzătoare delicatețe pentru un mamut ca el.

— Directorul? întreb.

— Proprietarul, răspunde el, după care deschide ușa și pășește înăuntru hotărât. Intrați.

Ezit în prag, uitându-mă cum uriașul străbate camera cu pași mari în fața mea. Până la urmă îmi oblig picioarele să intre-n acțiune și intru în cameră, privind în jur la biroul la fel de luxos al domnului Ward.